

?La por dels de sempre

«Més enllà de vendre'ns fum i solucions màgiques, els de sempre acabaran fent el de sempre, repartir-se els actius mentre els tapen amb la bandera»

Aquests dies veiem com l'extresorer del PP confessa les barrabassades sobre les comptabilitats irregulars del principal partit de les dretes espanyoles de dècades i dècades de domini Aznarista, Rajoïsta, Cospedalista, Casadista, i anteriors.

Els grans partits que es repartiren el pastís de la mal anomenada Transició han acabat rebel·lant-se com a autèntiques maquinàries de desviar calers per interessos privats. Des de la llavors Alianza Popular, passant per el PSOE i acabant a CiU. Evidentment, a la cúspide d'aquell moviment d'Estat dels 70 hi havia la Corona tan constitucionalment inviolable.

Tot i així hem pogut veure'n grans conseqüències polítiques de tot plegat. A les Balears, València i a Moncloa, els responsables del PP van perdre les respectives presidències una vegada foren condemnats. A Andalusia, el PSOE, també. A Catalunya, el PSC va perdre alcaldies que havia ostentat amb mà de ferro durant anys després de saber-se'n el seu mal ús per part dels de la rosa i el puny.

CiU va perdre gran representativitat però les ?astúcies? aconseguiren mantenir en mans del mateix espai polític la principal institució del país: la presidència de la Generalitat. Canvis de noms, girs programàtics de 180 graus, exacerbació del simbolisme, retòrica inflamada, etc. han fet que l'espai convergent pogués mantenir-se a la més alta magistratura, en la forma que fos. Això sí, en cap cas un perdó i ni molt menys un reconeixement dels fets, només faltaria.

Esquerra, després de 90 anys sense casos de corrupció, avança de manera sostinguda. És un cas paradigmàtic i poc comú al món atès que trencar amb 40 anys de control ferri de l'estatus quo és una tasca titànica. Mitjans de comunicació, estaments, teixit associatiu, cultural i esportiu, majoritàriament en mans de qui ho ha manat tot -al cinturó roig els del PSC i al rerepaís els nacionalistes de centre dreta- generen unes dinàmiques molt difícils de trencar. Van tancar des de dalt la cotilla i, des del poder, ho van infiltrar tot. És un mèrit, doncs, que amb tot en contra Esquerra pugui anar fent passos.

A més, només cal llegir història per adonar-se que aquest país ha avançat nacionalment, més enllà de retòriques i símbols, quan Esquerra republicana ha estat forta. I la por, se'ls hi nota, se'ls hi nota quan la veten a l'alcaldia de Barcelona amb els vots de Ciutadans i se'ls hi nota quan pacten a la Diputació per repartir-se el pastís municipal de la tercera institució del País entre postconvergens i socialistes.

Queda clar, doncs, que molt més enllà de vendre'ns fum i solucions màgiques -ja siguin unionistes, independentistes, o ens prometin la sopa d'all- els de sempre acabaran fent el de sempre, repartir-se els actius mentre els tapen amb la bandera, la d'aquí o la d'allà.

La por a no poder-ho seguir fent és una esquerra nacional forta, irreductible. El catorze de febrer, cap vot republicà i d'esquerres es pot quedar a casa.